

Lampun

RUY D'ALEIXO

Lampun
DISTORSIONS
núm. 77

Ruy D'Aleixo

LAMPUN

Ed. Males Herbes
2021

Primera edició: gener 2021

© Aleix Ruiz Falqués

© de la portada, Toni Benages

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-125144-0-7

Impressió: Bookprint Digital

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

I

Vaig entendre que era un dia memorable quan el meu cosí va entrar a la meua habitació sense trucar.

«Aixeca't d'una vegada! S'ha acabat la guerra!», va cridar.

Ja no tenia febre, però havia agafat el mal costum d'estar permanentment tapat amb la manta. Només deixava una petita escletxa, per on feia passar la boca i el nas, a l'hora de menjar. Si obria els ulls veia un mural de tons blau marí. El meu cosí era una taca fosca i movedissa.

«Han dit dos mesos», va afegir, «suposo que és una treva, però al matí quan dormies ha passat una divisió completa de l'exèrcit en direcció a la ciutat.»

Em vaig escurar el coll i vaig escopir un gargall amb pèls de l'esquirol que havíem sopat el dia anterior. El cap de l'animaló reposava, oblidat, al meu costat. Els seus ulls esbatanats semblaven expressar la sorpresa de veure com per fi el seu devorador s'aixecava del llit.

En atansar-me a la finestra per contemplar el món en pau, vaig tenir l'estranya sensació que algú havia arrencat un arbre, o tret algun edifici, o mogut alguna cosa essencial del paisatge. No estava segur de si era al pati de la finca, o potser en algun element de l'horitzó.

«Vine un moment, Abhinav», vaig cridar al meu cosí.

«Què passa?», va dir ell.

«No trobes a faltar alguna cosa essencial?», vaig preguntar.

El meu cosí va mirar el paisatge, va mirar el pati de la nostra granja.

«Falten dones», va dir.

Em rodava el cap i vaig obrir la finestra per agafar aire net. Vaig escopir un altre grumoll amb restes de pèls d'esquirol i sang, que va anar a espetegar damunt del carretó del meu pare.

Durant la guerra la majoria de pagesos ens vam menjar les llavors bones, reservades per a la sembra. Els camps es van omplir de selva i escarabats.

Ara s'obrien altra vegada les fronteres i alguns marxants de llavors arribaven amb ganes de fer negoci. Dos d'aquests venedors van arribar a la nostra granja. No es parlaven entre ells, perquè competien. Ens deixaven ficar la mà als sacs que duien i sentir la textura suau i voluminosa de les llavors espellofades. Ens en van deixar tastar amb la boca. El gust era deliciós, només la pols d'aquelles llavors era més nutritiva que qualsevol múscul d'esquirol. Vam decidir comprar-ne a tots dos marxants.

Però quina sorpresa no ens vam endur, tots plegats, quan ells van descobrir que no teníem diners per pagar i nosaltres, que ells no deixaven a deure. Va ser una decepció mútua. Aleshores sí, aquells dos competidors es van mirar i van negar amb el cap. Nosaltres els vam implorar fins a l'últim moment, però van marxar donant-nos l'esquena mentre nosaltres ens rellepàvem els llavis amb partícules de llavors pures.

No és veritat que fóssim pobres del tot. Però els pocs diners que teníem els havia guardat la meva mare, que més endavant havia caigut malalta, just abans de l'armistici. Prostrada al llit, s'anava encongint i cargolant. No podia parlar bé. No se l'entenia quan ens deia el lloc on havia enterrat els diners. Al vespre la trèiem a passejar amb una cadira amb rodes. Quan li tocava l'airet, feia un senyal d'alegria amb les celles.

Tot i que vam regirar la finca, no vam trobar ni una sola peça de plata.

«Si vas enterrar les monedes al bosc, parpelleja», deia el meu pare. Ma mare no parpellejava.

«Si les vas enterrar al poble, parpelleja.»

Ella, amb una tibantor extrema del front, evitava parpellejar.

«Si les vas enterrar a casa o en algun lloc de la granja, parpelleja», insistia per enèsima vegada el meu pare.

Quan la interrogàvem, ma mare no parpellejava mai. Un cop s'havia acabat l'interrogatori, parpellejava com tothom.

El meu pare, desmanegat i sec com un espantaocells, vociferava i bevia el licor de gerds que li acabava de regalar un amic seu, l'astròleg, que ens va visitar tan bon punt es va declarar la treva. Havia fet alcohol amb escorça de figuera.

Els efectes ortopèdics de la pau no es van fer esperar. El prefecte de la província va tornar a obrir una antiga galeria penitenciària vora les runes de la muralla. La idea de les forces d'ocupació era aprofitar l'armistici per reconstruir la fortificació i al mateix temps fer net de tots els bandits i criminals que durant la guerra havien proliferat sense restriccions.

El meu cosí i jo vam acceptar una feina de sou misèrrim, però estable, en aquella institució correccional.

«Tindreu pensió per a tota la vida», ens va dir el delegat del prefecte, que tenia per missió reclutar joves de pagès que no haguessin intervingut en el conflicte.

A més de vigilar els presoners, havíem de fer d'aprenents de botxí amb un mestre estranger anomenat Ukkatha, que parlava estrany però gesticulava molt bé.

Un dia em va tocar ocupar-me d'una criminal que havia enverinat el fill i el gos d'uns veïns. Pels nervis i les presses vaig errar el cop al clatell. Li va sortir l'os de la columna disparat cap amunt i una esquitxada de sang, com si s'hagués empalat a si mateixa. El clam eixordador del públic de la plaça, que m'ovacionava amb cants i xiulets, em va posar la pell de gallina.

Però el mestre Ukkatha abominava de l'extravagància. Em va dedicar una mirada inclement i va fer el gest de la rodeta amb el dit

índex, indicant que el mal karma de la condemnada m'acabava de passar a mi.

Un dia de febrer, de vasta glaçada i cel net, un home de dimensions reduïdes va ser escortat a la nostra masmorra per una guarnició de soldats d'elit. El primer que ens va causar impressió, òbviament, eren els soldats d'elit, els quals caminaven tots junts, abraçats, per no relliscar, i el pobre presoner ni es veia. Vam témer que no vinguessin a detenir-nos per haver executat algú que no tocava, o que potser la guerra s'hagués reprès.

De seguida ens vam adonar, però, que escortaven algú, i vam percebre amb gran astorament que aquell presoner tenia un cap desproporcionadament ample, similar a una enclusa per fer ferradures.

Rastes liloses li penjaven de la caputxa com cucs de terra acabats de sortir quan plou. Anava tot tapat amb capes de roba negra, mig estripada, que semblava tan viva com els cucs del cap. Si l'haguéssim vist de lluny hauríem jurat que era un nen orfe prematurament embogit, però de prop vam comprovar que les seves faccions eren aspres. Portava un bigoti tan llarg que li queia per tots dos cantons de la barbeta peluda i semblava voler escapar-se-li també de la cara. Era com si totes les parts del seu cap estiguessin en procés de centrifugació.

Quan passava per davant nostre ens va mirar amb ulls plens de serenitat i bonhomia, ens va dedicar un somriure de dents petites i vermelloses mentre li treien les quatre cadenes amb què l'havien embolicat des del coll fins als peus. Un cop net de lligams, el van enviar d'una puntada de peu a la seva cel·la. Ell es va aixecar, es va espolsar el cul i es va posar a caminar per la cel·la, fent petits cercles, repetitivament.

«Aquest *naga* el van trobar la nit passada a un magatzem dels afores, on feia temps que vivia amagat», ens va dir el caporal, «no li doneu gaire menjar, ni gaire aigua, perquè no li cal. Li podria fer mal.